

[Inger Stilling Pedersen]

Det er kommet helt tydeligt og klart frem, at er man psykisk syg, er man meget let påvirkelig. Man er meget ømtålig over for det, der sker, og derfor er det selvfølgelig væsentligt at sikre, at man ikke bliver mødt med mistro og mistillid, men at man fra første færd kan have det så roligt og godt og trygt, som man nu kan have det, og at man fra samfundets side er parat til at yde det, der netop er det bedste for den enkelte patient.

Jeg tror, det er kommet meget tydeligt frem i debatten i dag, at det er være psykisk syg er utrolig mange ting, og at hver patient faktisk har brug for en særlig behandling. Og hvis vi så i vor lovgivning af økonomiske grunde eller af andre grunde laver nogle planer, som stort set passer måske på de fleste, ja, så vil man komme ud for mange problemer, hvis ikke der er plads til, at man kan tilgodese det enkelte menneske – hvad der er bedst for netop det. Og det er da klart, at vi kan vælge en måde, hvor vi isolerer den psykisk syge og siger, at så er vi dejlig fri for vedkommende, enten på et hospital, eller hvor det nu er, og så er der plejehjem og lign., så er det problem løst. Og hvad der så sker dér, det vil man gerne lukke øjnene for, for det er måske ikke helt, som man selv kunne ønske sig at få af behandling, hvis det var én selv.

Hvordan behandlingen skal være, det må fagfolk selvfølgelig være med i, for jeg kan ikke stå her og sige, om medicin er godt eller dårligt eller det eller det er godt eller dårligt. Det, vi kan sige fra politisk side, er, at det må ikke være pengene, der bestemmer, om man skal have medicin eller ej. Altså det må være sådan, at man finder ud af, hvad der er det bedste for den patient.

Det kan aldrig være det bedste ikke at være beskæftiget, det må da enhver kunne finde ud af, for at sidde hen – tænk, hvis jeg skulle sidde en hel lang dag og flette tommelfingre eller ryge cigaretter, hvad jeg ikke gør – det er jo ikke noget liv. Derfor må man finde ud af, hvordan vi kan beskæftige dem, og så må vi finde de penge, det koster, og så er spørgsmålet igen det, som jeg skal vende på hovedet ved at sige: Jamen kunne vi så ikke spare penge ved det, sådan at der blev færre medicinudgifter, at der blev færre, mindre, ikke så lange ophold på ét sted?

En anden ting er så, når man slipper for hospitalet og man skal ud i det lokale, ud i distrik-

tet, som vi taler om. Jeg ved og har hørt mange sige, at det er et stadigt stigende problem for mange private organisationer, at man får så mange psykisk syge. Jamen, hvorfor gør man det? Er det, fordi det ikke fungerer? Det er blevet sagt af en ordfører tidligere i dag, at man havde lagt det ud uden måske at sikre sig, at det var i orden, inden man lagde det ud. Det skulle nemlig gå sådan, at der går psykisk syge rundt og ikke kan få den nødvendige hjælp, fordi de kommer i klemme i forskellige systemer.

Sundhedsministeren sagde vældig godt, at bistandsloven gælder lige så godt for disse patienter som for andre, men er vi rustet til det? Der er også nævnt noget i forespørgslen om uddannelse. Er uddannelsen god nok til, at man kan klare de problemer, som man kommer til at stå over for?

Jeg tror, det at have med psykisk syge at gøre kræver umådelig meget også på et socialkontor. Det kan ikke nytte noget, hvis man ikke har nogen viden omkring, hvad det vil sige at være psykisk syg, og man kommer ud for at skulle tage stilling til nogle problemer. Jamen man ved måske ikke engang, hvad det er, fordi man aldrig selv personlig har haft det inde på livet, har mødt nogen, der var psykisk syg, og tror, at det kan man behandle som alt andet. Misforståelser på det grundlag kan også være med til at skabe nogle store problemer.

Jeg tror ikke, det er forståelse som sådan, der mangler, for problemet. Det er måske snarere at finde ud af nogle realiteter, altså noget virkeligt, sige, jamen det her, det er noget, vi gerne vil løse.

Der er nævnt noget før om den græske udsendelse. Vi har jo heldigvis ikke herhjemme lignende forhold, men det chokerer os endda umådelig dybt; men vi skal måske ikke ranke os så meget i sædet, for vi har i hvert fald slet ikke det problem. Vi har måske problemet på en anden måde. Vi har måske en måde at behandle de psykisk syge på, så de har det endnu dårligere, så derfor håber jeg, at denne debat må medvirke til, at vi virkelig prøver på at tage os sammen, at vi sender signalet ud til amter og kommuner.

Vi har lagt det ud dér, men det betyder i hvert fald ikke, at vi fra Folketingets side ikke holder øje med, hvad der sker, for det kunne jo være, der var ting, der skulle laves om. Det kunne også være, at der var økonomiske ting, som amter